Յովնան ութ-տասը տարին վերջ լսեցի թէ եկեր էր Սասուն, քաշուած կեանք մը կը վարէր իւր լեռներուն եւ իւր հայրենի գիւղին մէջ, նոյն գիւղացիներուն պէս պարզ ապրելով. ետքը զինքը տեսայ մէկ-երկու անգամ եղբօրս՝ Բագարատ իշխանին տուն, ուր նորա հրաւիրելով կ'ուգար, եւ կ'իմանայի թէ սասունցիք յայտնի իմացուցեր էին, թէ ոեւիցէ՛ բանի համար երբ պէտք ունենար իրենց իշխանը՝ Յովնան եղբօր միջոցաւ եւ ձեռոք կ'ուզէին, որ կարգադրի: Եւ այս կը նշանակէր թէ ո՛վ ուզէր Սասունն իրեն ունենալ՝ պէտք էր Յովնան միջնորդ ունենար:— Իսկ դու, Խոսրով, նամակ մը, գրութիւն մը չունեցա՛ր եղբօրմես:

Ո՛չ, Տիկին, անկարելի էր, վասնզի շատ խստութեամբ կը պահէին իշխանը. ես երբ հոն հասայ դեռ կրկին շղթայիւք կապուած էր, բայց վերջը կապանքը թուլացուցին եւ բանտը փոխեցին, եւ հրաման եղաւ, որ ընտանիքը երբեմն երթան զինք տեսնեն. կրօնափոխութեան յորդորանք եւ սպառնալիք դադրեցուցին. այս ժամանակ էր, որ ես էլ բանտապետին ձեռք կաշառք խթելով՝ կրցայ զինք երթալ տեսնել. ուրախ էր եւ յոյս ունէր բոլորովին ազատիլ, ինձ յանձնեց աղաչել Տիկնոջդ, որ ամէնքը հանդարտութեան յորդորես, որպէսզի այս անզգամ եւ անհանդարտ ժողովրդոց մէջ ծագելիք խռովութեան արգելք չլինի:

— Արդէն իմ փափագս էլ այդ է, եւ միշտ Աշոտի այս յորդորն եմ տուեր եւ նոյն խրատը կը շարունակեմ: Բայց դու, Խոսրով իշխան, յոգնութիւնդ ա՛ռ, ետքը ժամանակ մի կորսնցնէր, գնա Մոկս, եղբօրս՝ Սմբատ Սպարապետին, պատմէ ինչ տեսութիւն որ ունեցար Բագարատայ հետ:

— Գլխուս վրայ քու հրամանքդ, Տիկին,— ըսաւ Խոսրով, ձեռքը պագաւ, եւ հազիւ թէ դահլիճին դռնեն դուրս ելաւ, ընդարմացաւ, փայտ կարեցաւ մնաց՝ եւ ետ-ետ քաշուելով դարձեալ ներս մտաւ:

— Այդ ի՛նչ է, Խոսրով, ի՞նչ կը նշանակէ քու ետ դառնալդ,— ըսաւ Տիկինը բազմոցեն ելնելով: